

Слободан Ранитић

В Е Н Ч А Њ Е

ЗЕМАЉСКЕ МЕЂЕ

*Видим почетак
и видим крај;
тамно и танко лице,
лице што с јутром се јавља,
а с вечери ишчезава.*

*Видим велики извор
у замасима кружним;
борове у лету
у сенци јастреба и орла
над пољем
и утрином.*

*Видим нестајање и пад
свега што јесте.
Расипа лик се и младог Бога
и сенка његова
над бунаром.*

*Видим и век свој
из којег исходи
језеро без дна
као душа невидљивог
дива чувара.*

*Ишчезава и млади Бог
што рукописом бележи
границе трајања, корачаје,
границе плодова што отварају се
према свом почетку
ал и према свом крају.*

Не препознајем више
које је годишње доба.
Видим велике мене,
деобу времена у листању,
у узмицању према бићу нам
што час ишчезава
а час се јавља.

Видим земљу преорану
и грч њен у плодовима
што као низ се румени
блистају над кореном
већ заустављеним

Видим празне реке
и гнезда без порода.

Видим други народ
и чујем други језик
за трпезом.

Чујем како ластва
крилима мути воду.

У свему земљу видим
и сенку како неprimетно
чили у празнини.

Себе не видим.

1973.

ЖИВОТ У УЗМИЦАЊУ

Гласови, слова, боје,
живот сав у узмицању,
прстенови стабала столетних
шта казују?

Блиски крај танког пламена
над житом и крв у дамарима,
плодови отежали
и Бог у узмицању.

Шта казују водени знаци,
змија под прагом, петао на крову,
слово писано
кредом на стени?

Читам хиљадугодишњи ход
преображеног племена.
Догоревају плућа и ум
и прсти у празнини.
Ал невиољива је рука
и невидљиви белези
које она пише
под христом.

Шта казује срце
под огртачем, у празнини,
ил срце оних којих нема
више ни у нама;
којих нема у слову
зарезаном на глаткој површи
брушена камена;
којих нема у оштром фијуку ветра
ил у блеску муње
над житним пољем?
Ал ко нам се још јавља
са оне црте?

Вода која нас од земље дели
и земља која се мења
старећи у нашем телу
шта казује?

Шта казују туђа небеса
и црне пеге, стопала Божја,
на дну бунара што вртећи се
указује се и губи?

Смрт је и у књигама, рекох.
Знамења на листовима
свелим, преображеним,
шта казују?

Боже, шта казује име твоје,
кад не јавља се више
ни сиромаху у изби,
ни луталици на путу.

Хладна је земља
и још хладнија небеса хује
над нашим постелима.

У Ш Т А П

Над преображеним плодовима
које занос распиње
још једна ноћ
почиње уштапом.

Још једна ноћ преко ноћи.

Пред лицем двоструке сестре
трептаве као живац
пружам се према извору.

Са устима
према извору.
Још једна ноћ.

Још једна ноћ преко ноћи.

Гледам како се премешта
с једног на друго место

моје срце.
Ни очи више нису
онде где су биле.

Још једна ноћ, двострука,
опет се отвара
у време уштапа.

Прсти моји, на ватри промрзли,
шта додирују?
Док празнина их обухвата,
шта бележе
црном крижаљком?

На излазу сам из сенке двоструке,
из ноћи исто двоструке
пред лицем сестре
што час је невидљива
а час се удваја.

Велики ветар тек
около вечерње лампе,
около уштапа,
листа књигу година
под храстом.

Јер светлост је између,
с крајева — ноћ!

Још једна ноћ преко ноћи.

В А Г А

Онај ваздух
и овај ваздух,

она земља, коју више не видим,
и земља ова у осипању,
и земља ова, рекох,
која ми све више
измиче испод стопала,

онај дан
и овај дан,

јесу ли исти?

Онај народ у тминама
и народ овај расут
јесу ли исти?

Језик онај, у невидљивим знацима,
и језик овај, без огња,

јесу ли исти?

Ко се коме приближава
низ реке пловећи валовите
на танким чуновима
без весала?

Стада ова
и стада она (јагње крилато
преко небеских ливада),
јесу ли иста?

Вепар у кукурузишту
и црни биво
крај реке.

Кос, дрозд и вуга
сву ноћ певају
не разликујући се.

Речи оне
и речи ове
јесу ли исте?

Још само себи могу да говорим,
Богу иза леђа
на тас души да ставим.

Још само себи да говорим,
јесам ли исти данас и јуче,

јесам ли исти овде и тамо,
јесам ли
на облик други свико?

Сенка она
и сенка ова
јесу ли исте?

Ништа на своме месту није,
нико на своме месту није,
а киша пада ко и јуче,
и сунце греје ко и јуче,
и вода тече
баш као и јуче.

А ништа исто није.

1982.

ВЕНЧАЊЕ

Венчај ме са земљом,
венчај ме са водом,
са ваздухом ме венчај.
Венчај ме
с пламеном хладним.

Јер невидљива је невеста моја.
Јер невеста је моја
страха пуна
земаљског.

Са смрћу ме венчај,
родитељко!
Под огртачем невидљивим
невидљивији бивам
но сенка ветра,
но сенка Бога.

Далека је невеста моја
и праг кућни,
као дан рођења
што невидљив ми је
и далек.